

УРСР

українські січові стрільці

1914 — 1920

ПРАПОР УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТІЛЬЦІВ

українські січові стрільці

1914 — 1920

третій наклад

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'М. С. Федіва', written in a cursive style.

№ 97

Матеріяли до альбому зібрали д-р Іван Іванець і Василь Софронів-Левицький.

Текст зредагував д-р Богдан Гнатевич при співпраці Льва Лепкого і д-ра Івана Німчука.

Ілюстраційну частину та обгортку оформив д-р Іван Іванець, надписи і вкладку в лінориті виконав Володимир Ласовський.

Ситуаційні мапки рисував інж. Северин Пастернак.

Технічну роботу виконали: С. Микитка, управитель друкарні, Х. Рефцьо, ліно-типовий складач, П. Костюк, метрампаж, Р. Шпит і Ю. Мартинець, машиністи.

Кліші виконала цинкографія «Унія».

По останньому бою Українських лицарів проти московських
мобилів-займанив прийшла для України доба політичної,
духової і соціальної неволі, безтурботного занепаду і глибо-
кої зневіри. Тоді починається забувати слава наших
батьків, слава княжого меча і козацької шаблі. Ко-
лишні дворянські почесні та царського золота ш-
ри, більшіе лопаті слабші характери й колишню націо-
нальну свідомість та відпорність багатьох з нашої про-
відної верстви.

А по українських селах нагрудують старі співці-
кобзарі й на храмових святах біля церков, або й на
базарах співають тузмильну пісню:

- » А де ж вамі, славі запорожці, та вороні коні? -
- Намі коні в царя на припоні, запорожці в неволі.
- Ой, а де ж вамі, панове молодці, ясеньовії списи? -
- Намі списи в свата в стрісі, ми сами у лісі.
- Зей, а де ж вамі, славі молодці, зронкіі рушниці? -
- Намі рушниці в царя у сталіці, запорожці в тен-
ниці."

Та німо в наскої неволі пам'ять про славу Української
зброї перетривала серед нашого народу до XX. століття.
І коли стало зближати передвісті першої Світової Вій-
ни - наша молодь, загріта палким закликком Шевченка:
"Вставайте, кайдани порвіте!..." задалегідь свідо-
мості у лавах Січей, Соболів і Товариств Сірових
Стрільців до збройного тину за визволення України
з московських кайдан. Та німало батьків побачен-
ня дивляться на мушкетерів, як на чужу іграш-
ку й чужують, як батьки в "Мойсею" Френка:

"Адеж в нас не видами того,
Не губами в пустині!
Ти пророцькі слова перейми
З крові і душі дитини?"

А коли віздносно нечисленні сотні юнаків у рядах
Українських Сірових Стрільців вирушали на поле бою,
де стояли проти себе мільйони армії - їх називали
"лицарями абсурду".

Велика мука бути мобом до поневоленого народу,

тверда мусіла бути віра тих юних добровольців у слушність боротьби за свою Терексаву, коли вони мали в собі стільки моральної сили, що переборали всі зовнішні й внутрішні перешкоди, високо держали Національний Прапор України і вчинили переліченим давню славу Української Зброї.

З від 1914. року - вона не рикає вже "в царя цотомі". З рука Українських Сілових Стрілців переходило її українське молоде покоління та безперервно продовжує збройний змаг у рядах Армії УНР, СС, УГА, пізніше УВО-ОУН, Харкатської Сілі, I Дивізії УГА й УПА.

Сорокліття віднови дії Української Зброї відмічуємо перевиданням рузії "Книги Битія" Українських Сілових Стрілців.

Привітайте її:

Поварини Зброї - як згадку про бурхливі, юні дні Весни Вашої, - дні Боевої слави;

Українські Жонаки на лусині, як заповіт батьків плекати респоту, якими дорожили Українські Сілові Стрілці: саможертви, героїства, побратимства, дисципліни;

Ви-ж лицарі Української Повстанської Армії, як виєв вдаки, що переймали й досі держите Прапор Безстрашної збройної боротьби за Українську Самостійну Терексаву.

На лусині, в липні 1955.

Івлинфор Зірняк
голова Братства УСС